Osnovna šola Šentvid Ljubljana

RAŠICA

Šolsko leto: 20/21

Kazalo

BESEDNA JUHA, 59, 60
EDEN V MILIJONU, 21
EDINO MARTIN KRPAN NAS LAHKO REŠI, 43
HITER NAGAJIVČEK, 28, 39
KAJ POČETI, KO NIMAŠ POUKA- MED KARANTENO?, 49
KAKO JE BITI DREVO?, 47
MOJA DOMOVINA JE MOJA DRŽAVA, 61
MOJE ŽIVLJENJE, 7
Na začetku epidemije, 15
NAGAJIVI VETER, 29, 31, 36
NALIVNIK SANJA, 19
NAŠ STARI HRAST, 13
NOV PLANET Z ŽIVLJENJEM, 53
PESEM O MOJI DOMOVINI, 61
POMLAD, 27
POUK NA DALJAVO COVID, 50
PUST NA ŠOL, 12
SAMO MARTIN KRPAN NAS LAHKO REŠI, 46
SLADOLEDNA PRAVICA, 41
SONČEN DAN, 34
VETER IN SONCE, 30
VETER V VRBAH IN MOJIH LASEH, 33
VETER, ZAKAJ?, 37
ZLATO SONČECE, 39
ŽIRAFA IN PUNČKA, 57
POUSTVARJANJE, 64

O POUKU NA DALJAVO

Iz ankete, ki so jo opravili člani krožka.

PREDNOSTI

- ni treba oditi v šolo in zjutraj zgodaj vstajati
- učenje se začne pozneje
- ni treba hiteti
- čas učenja si razporediš po svoji volji
- lahko delaš, kadar hočeš: zjutraj, zvečer, sredi dneva
- glede na količino snovi si jo sam razporediš
- pri reševanju nalog si pomagam z računalnikom, več časa imam za razmislek
- ustvarjaš si svoje zapiske
- naloge lahko rešujemo toliko časa, kot hočemo
- pouk končam, kadar hočem
- če snov predelam prej, imam več prostega časa
- več prostega časa imaš
- sam si organiziraš pouk
- dalj časa lahko spiš
- manj predmetov na dan
- bolj sproščeno učenje, lahko si vzamemo več odmorov
- nimaš strahu pred ocenjevanji in spraševanji
- vedno imaš dostop do interneta
- dostop tudi do spletnih gradiv
- zapiski v elektronski obliki so bolj čitljivi
- učitelji so bolj popustljivi

SLABOSTI

- ni druženja s prijatelji
- pogrešam sošolce
- doma mi je dolgčas
- manjka učiteljeva razlaga
- pogrešam stik z učitelji
- težje dobim dodatno razlago
- se zgodi, da ne razumem, kaj moram narediti
- snov si razlagam po svoje, kar je lahko tudi narobe
- težje je prepisovati iz učbenika in izluščiti bistvo
- včasih ne morem biti skoncentriran na delo
- kontrola staršev e večja
- včasih nam tudi starši ne znajo pomagati
- brat in sestra me motita
- ne znam hitro tipkati
- včasih nagaja internet in ne morem priti do določenih spletnih strani
- snov je težje razumeti brez učiteljeve razlage

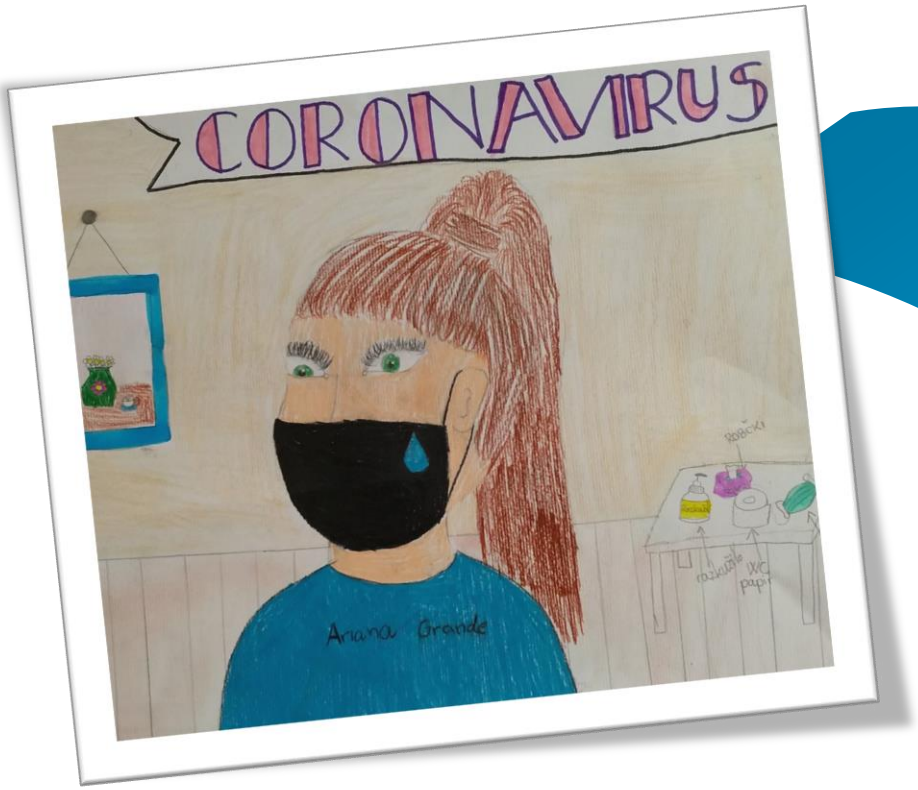
CORONAVIRUS
Ariana Grande

MOJE ŽIVLJENJE

Pravijo, da se dobre zgodbe začnejo na začetku, zato jo začenjam prav tu tudi jaz.

Vse je začelo,

ko so moji starši umrli v avtomobilski nesreči. Stara sem bila pet let, bližnjih sorodnikov nisem imela, zato so me poslali v sirotišnico. Večina navadnih otrok se tega boji, in sicer tistih, ki so normalni in imajo ljubečo družino. Sirote, kot sem jaz pa – tudi od sirotišnice pričakujemo veliko.

Sam vstop

v sirotišnico ni grozen.

Je šele začetek dolgega trpljenja, ki ga boš moral preživeti.

Zakaj te ne posvojijo?

Recimo samo, da če si starejši od pet let, potem praktično nimaš možnosti, da te posvojijo. To pa zato, ker niso ljubek in ker se spominjaš staršev. Tega noče nihče. Vsi starši hočejo, da misliš, da si njihov pravi otrok, dokler kasneje, ko si starejši, v košu za smeti ne najdeš papirjev in dokumentov za tvojo posvojitev.

Še manj možnosti pa imaš, če si tak kot jaz.

Imam redko motnjo, ki se imenuje avtizem. Nisem zelo avtistična, a vseeno sem označena z motnjo. Zato sem že zdavnaj obupala nad tem, da me bo kdo posvojil.

Sirote v šoli

Vsi otroci v sirotišnici smo vpisani na isto šolo. Moramo nositi trapaste krvavo rdeče majice in temno modra krila in kravato (dekleta seveda, fantje nosijo temno modre kavbojke). Lase moramo imeti spete in smo ena tistih nedoraslih šol, ki še uporablja pripor po šoli. Povrh vsega pa tam nismo samo otroci iz sirotišnic, ampak tudi normalni otroci.

Jaz in moja najboljša prijatelja Mina in Luka

smo pogosto tarča posmeha, tudi pretepajo nas (zadnjič sem bila v svoji omarici zaprta 3 ure (imela sem reže za zrak)).

Luka je res občutljiv, zato je nazadnje, ko so ga zafrkavali, jokal še pol ure. Za naju se Mina vedno postavi, zato tudi ona trpi. Ona namreč ni sirota, ima starše, a teh ne briga veliko zanjo. Luka pa je res občutljiv, so pa trenutki, ko doživlja panične napade.

Z Mino sva se spoznali,
ko sva se zaleteli na šolskem hodniku. Bili sva v prvem razredu in v trenutku sva postali najboljši prijateljici. Je lepo rjavolaso dekle, a kot sem že rekla, staršev ne briga kaj preveč zanjo, če pa jih, tega ne pokažejo. Minina družina je milo rečeno bogata, saj so njeni starši dobri poslovneži. Ima sestro dvojčico z imenom Maja (tista, ki me je zaklenila v mojo omarico).

No, Maja je tisti 'zlati' otrok,
ki ima dobre ocene, naravnost čudovite modre oči (Mina ima rjavo zelene), popolne svetlo rjave lase (Mina ima temno rjave), vedno nosi kratko krilce (Mino bi kap, če bi morala nositi kakšno krilo iz džinsa, vedno je namreč v hlačah) in je v vseh pogledih čista razvajenka (dvojajčni dvojčici sta). A Mina bi ji lahko bila enaka (po oblačilih in okusu), če ne bi pri njej odkrili motnje s pozornostjo in hiperaktivnostjo.

Njeni starši niso mogli prenesti dejstva,
da njihov otrok ni popoln. Zato so v ospredje potisnili Majo. Ona in skupina njenih prijateljic in fantov, ki imajo radi razvajenke, nas zato pretepajo (Mino, Luka, redko mene, ker jaz ponorim in spominjam na besno Harley Quinn), obrekujejo (najraje mene, včasih Luka), zafrkavajo (najraje Mino, občasno Luka, nikoli mene, zaradi istega razloga kot pri pretepanju) ...

Luka
je svoje starše in sorodnike izgubil pri njegovih sedmih letih (takrat sva se tudi spoznala) v letalski nesreči. Ni je edini preživel, tudi nekaj drugih ljudi jo je, a ne njegovi sorodniki. Zaradi tega se mu zasolzijo oči vsakič, ko kdo omeni letala ali letalske nesreče. Baje so mu njegovi starši namenjali res veliko pozornosti, a ne toliko, da bi bil razvajen. Bil je redek primerek popolnoma srečnih in nerazvajenih otrok.
No, ta srečni Luka je umrl v letalski nesreči.

Zdajšnji/Tukajšnji Luka se komaj kaj nasmehne, je občutljiv in vidno zlomljen. Z Mino sva njegovi prijateljici. Luka se veseli Luka le včasih, res redko, kadar je z nama; zgodi pa se tudi, da nama nasmeh vrne. Takrat je čudovit fant, ki si želi pustolovščin.

V sirotišnici si otroci pomagamo.
Naši 'pazniki' so prijazni, ampak o naših problemih ne govorimo. Večina (vključno Luka) nas je že prebolela smrt staršev, a vseeno imamo skupaj po trije otroci (običajno istega spola in starosti) enkrat tedensko pogovore s psihiatrom (v sirotišnici nas ni veliko). Jaz sem skupaj z nekima prijaznima puncama, in sicer Ano in Zalo. Nismo ravno prijateljice, se pa dobro razumemo.

Vsa dekleta imamo isto psihiatrinjo,
in sicer Lidijo. Saj je prijazna, ampak noben, še posebej če ima probleme, kot je avtizem, se nerad pogovarja s psihiatrinjo. Malce nelagodno je, saj nas vedno sprašuje, kako se počutimo in pri tem prav veš, da bo začela vrtati vate, takoj ko rečeš kaj malo bolj nenavadnega.

Ana
je sicer precej klepetava, ljubka in nežna, a ob tej Lidiji postane trda in praktično mutasta. Vem, ker se je na našem prvem srečanje Lidija eno uro trudila (potem je bilo srečanja konec), da bi iz nje izvlekla imeni njenih staršev. Ni ji uspelo. Toda takoj, ko smo prišle ven, nama je z Zalo povedala imeni.

Zala
pa se hitreje zlomi in je precej zaščitniška do mene. Vse, vključno z Lidijo seveda, vemo, da sem avtistka, zato je name Lidija še posebno pozorna. Zala zato stisne mojo roko vsakič, ko si ne želi, da bi na vprašanje odgovorila po resnici.

Pri nas imamo nekaj otrok z različnimi motnjami,
ki so odgovorili po resnici in se zdaj s psihiatrinjo srečujejo pogosteje, na njih pa izvajajo nekakšne stvari, kot so pobožaj kužka Zlatka, tako kot da smo mali dojenčki. Takrat prav veš, da te pomilujejo. Zato se pogosto lažem; recimo lažem pri takih vprašanjih: kako se počutiš trenutno, ali kaj razmišljaš o starših, ali si rada tukaj itd.

Najraje bi kar vpila, povedala, da sovražim biti tu, a si ne upam.

Podoben izpad

je namreč imel neki avtistični fant Jernej, ki je od mene starejši za 5 let. Zdaj je eden izmed 'opazovanih'. Se pravi, Zala pazi name, prav tako zame skrbi Ano, a vem, da me ne pomilujeta.

Prosila bi te, da me ti, ki to bereš, prav tako ne pomiluješ.

Zdaj imam 12 let. Tukaj in tako živim že 7 let.

Nisem normalna.

To nikoli ne bom.

Vedno se bo našel nekdo, ki me bo zafrkaval. A sem normalna za avtiste. Sem to, kar sem.

Uživam, ko se v napadih norosti tepem z Majo in njenimi.

Uživam, ko se po srečanjih pogovarjam z Zalo in Ano.

Najraje sem v parku z Lukom in Mino.

Takih, kot sem jaz, se ne pomiluje, saj bi bil ti lahko enak. A jaz sem srečna, taka kot sem.

Icy

PUST NA ŠOLI

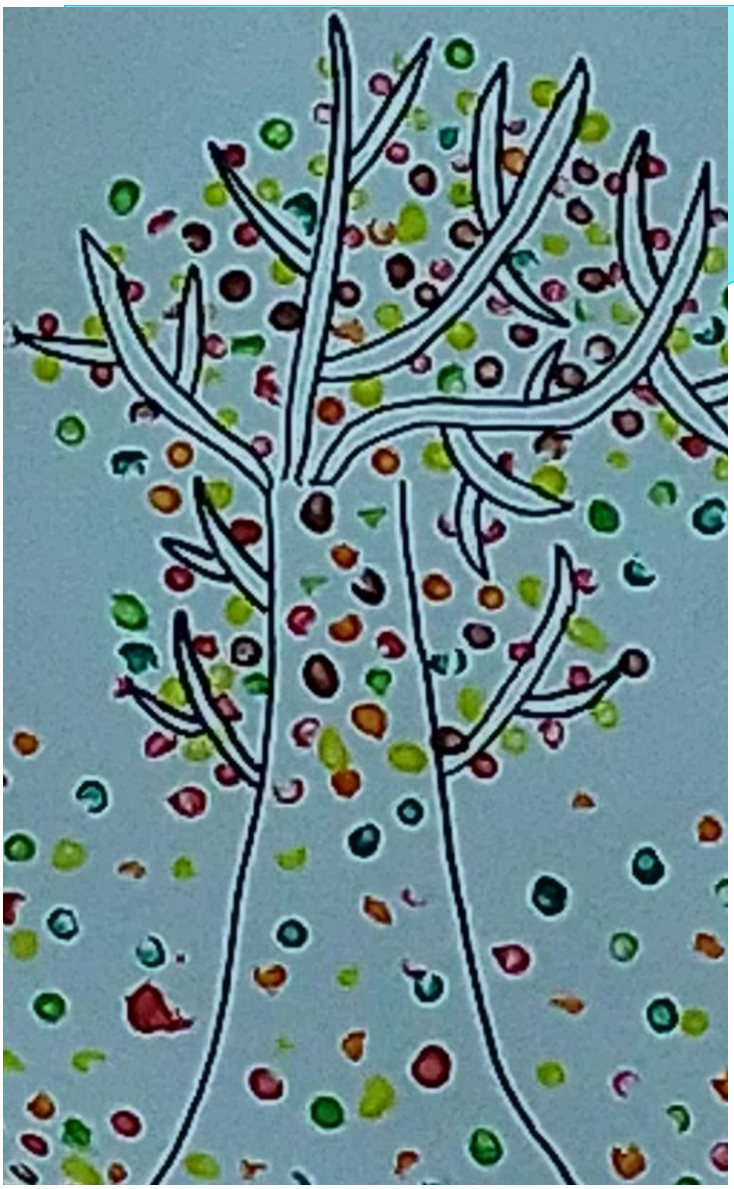

NAŠ STARI HRAST

Ni ravno dolgo tega, ko so na igrišču še odmevali otroški glasovi. Najraje so se igrali ob mogočnem hrastu. Jeseni je bil to njihov prostor za shranjevanje časopisnih kapsul, pozimi pa je varoval snežaka pod soncem. Spomladi je na novo pozdravljal otroke, poleti pa jim je delal senco za počitek. Bil je pravi prijatelj.

A z leti se je ubogi hrast začel starati. Njegov les je začel trohneti in njegove veje so postajale zanj pretežke.

Letni časi so minevali in vse težje je opravljal delo. Bil je žalosten in potrt.

Nekega dne se je svet odločil, da bodo posekali hrast. Prišle so žage in sekire in hrast posekale. Hrast je vedel, da ga bodo otroci pogrešali, a se je vseeno odločil, da za svoj konec, saj je vedel ...

Po nekaj mesecih so na igrišče prinesli klopco za obiskovalce parka.

In veste iz česa je bila? Iz našega starega hrasta.

Zdaj je živel novo življenje. Spet je lahko pozdravljal otroke in odrasle. Spet je bil srečen..

Korona smajli

NA ZAČETKU EPIDEMIJE

4. 3. 2020

Danes se je pojavil prvi primer okužbe s korona virusom. Na splošno me ni presenetilo, saj sem to že zdavnaj pričakovala. Ni me pretirano skrbelo, saj si nisem mislila, da je to zelo nevarno.

11. 3. 2020

Moj sošolec je stavil na to, koliko bo danes na novo okuženih. Stavil je na število 40, saj jih je bilo včeraj 35.

No, bilo jih je 60.

12. 3. 2020

Moj prijatelj je sklical nujni sestanek v knjižnici Šentvid. Ura je bila šele dve popoldne, a je bilo že 70 okužb.

Domov sem odšla kmalu po sestanku, ki je trajal kakih petnajst minut. Ko sem prišla domov, mi je oči rekel, da zaradi povečanega števila okužb in priporočil ne grem jutri v šolo. Počutila sem se neumno, saj sem mislila, da samo moji starši zganjajo tako paniko in da bodo jutri vsi moji sošolci v šoli.

13. 3. 2020

Danes sem poklicala mojo bff, da mi pošlje snov za prepisati. A povedala mi je, da nje ni bilo v šoli. Zato sem poklicala mojo drugo prijateljico. Tudi te ni bilo pri pouku. Po pol ure klicanja sem končno našla eno, ki je bila v šoli. Vprašala sem jo, koliko jih je sploh bilo pri

pouku. Izkazalo se je, da je v šoli bilo dobesedno le šest otrok iz našega razreda. Hvala bogu – v šoli niso kaj veliko delali in mi ni bilo treba veliko prepisovati.

14. 3.

Danes so po poročilih povedali, da zapirajo šole za dva tedna. Nisem bila vesela, saj sem mislila, da nam bodo zato odvzeli poletne počitnice. Hvala bogu, niso nam jih.

18. 3. 2020

Čisto sem zmedena. Nič mi ni jasno, samo rešujem, kar nam je učitelj Skaza dal za reševati. On se je močno pripravljal na ta dogodek s karanteno. Prvi je v razredu razmaknil mize na en meter narazen. Pri ostalih predmetih mi ni jasno, kaj naj počnem.

Tako se je vse skupaj začelo.

Kmalu so nam vsi učitelji začeli pošiljati naloge.

Dva tedna sta se hitro razvlekla na 3, potem so tile trije tedni postali sreda aprila in že smo imeli sestanek z razredničarko teamsih, za nnjih še nisem slišala v vsem svojem življenju.

Maja sem bila vprašana matematiko, seveda preko ta aplikacije, imenovano Teams ali nekaj takega. Ko sem se šele dobro navadila, se je karantena končala in tri tedne sem morala še preživeti v šoli.

Zdaj sem že v sedmem razredu. Spet zapirajo šole. Po moje bi morali zapreti vse šole, ne samo tistih, kjer se pojavljajo okuženi.

Malo sem postala lena in na živce mi grejo vsi ti ukrepi.

Imamo tudi po 400 novih okužb na dan.

Naš učitelj za matematiko nam že daje naloge v teamse. Kot kaže, je edini. Ne vem, če si želim biti v karanteni (mogoče malo), vem pa, da se ne želim okužiti.

Gimnazija nad nami ima že primere, na šolah obeh mojih sestričen so že bili okuženi, le naša šola se še nekako drži.

Seveda sem vesela, pa še kako, saj sem tako lahko še vedno v stiku z babico. Zelo se moram paziti: namreč - če se okužim, potem se lahko tudi ona. Jaz pa tega nočem.

Srčno upam, da ostanemo zdravi in da tako tudi ostanete. Sicer pa ne verjamem, da si kdo želi prestajati bolezen, o kateri vemo malo – pa še zelo smrtna je.

Icy

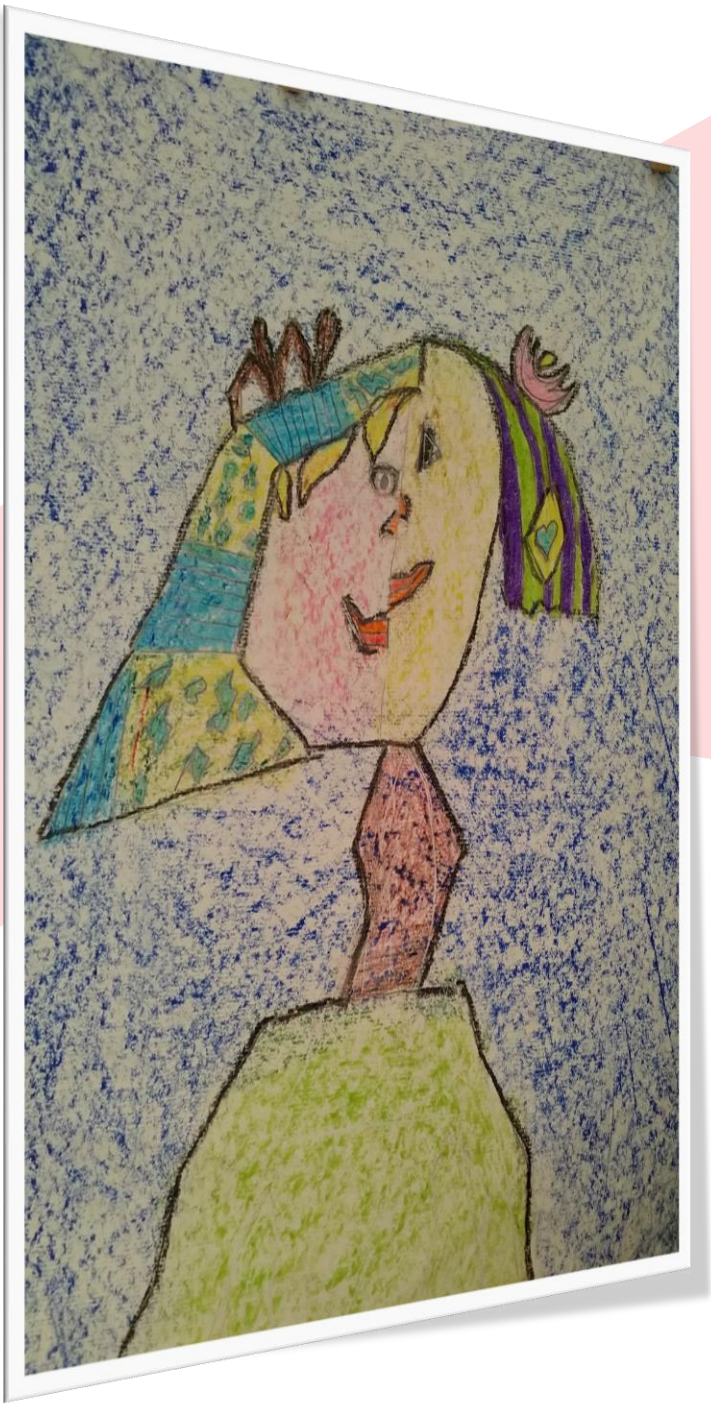

NALIVNIK SANJA

Vsak človek ima doma kakšen nalivnik. Otroci ga potrebujejo za šolo, odrasli pa za pisanje pisem. Ker pa smo mi še otroci, nas svet odraslih ne zanima.

Nalivniku, o katerem govorim, je ime Slavko. Roman ga je kupil v trgovini. Običajno je Slavko dneve preživljal doma, ker ga je Roman ves čas pozabljal. Nalivniki so zato, da pišejo, ne pa, da čemijo doma! Slavko pa se je vsak dan na smrt dolgočasil.

Včeraj se mu je sanjalo tole:

Bil je dan kot vsak drug in Slavko je spet pozabljen ležal v predalu. Odločil se je, da bo malo potoval. Ampak, če je hotel kam iti, je moral najprej odpreti predal. Začel se je kotaliti naprej in nazaj; in tako jemal zalet. Z vso močjo se je zaletel v predal. In ta se je odprl. Slavko se je odplazil ven in skočil skozi okno. Ker so živeli tik ob železnici, je pristal na vlaku. Ta ga je odpeljal v London na postajo King's Cross. Zletel je v kovček nekega hecnega fantka z očali in na obrazu je imel brazgotino v obliki strele na čelu. Skupaj z njim je splezal čez zid med peronoma devet in deset.

Spet se je vozil z vlakom, bil je namreč v fantkovem kovčku.

Prispel je do veličastnega gradu po imenu Bradavičarka. Tam se je spremenil v pero in fantek je pisal z njim. Počutil se je zares veličastno. Skočil je nazaj na vlak in po dolgi poti pripotoval – neznano kam.

Slavko ni imel pojma, kje je. Bil je v razkošni zgradbi. Tudi nalivnik se je spremenil v razkošen nalivnik. Nekdo je z njim podpisal list, na katerem je pisalo »Deklaracija o neodvisnosti«. Slavko je bil čisto blažen.

In končno. Pripotoval je v Slovenijo. Sprva ni vedel; toda po tem, ko je z njim pisal France Prešeren, potem mu je bilo jasno, da je v Sloveniji.

Tukaj je spoznal še črnilnik po imenu Polona. Postala sta najboljša prijatelja.

Kar naenkrat pa je vse začelo izginjati. Zgodba je tonila v sivino – na koncu pa v črnino.

Bile so le sanje.

Slavko je bil zelo žalosten.

Doma je odprl predal in vzel Slavka v svojo roko. Šel je po barve in Slavka poslikal na modro in s strelami po trupu. Tako je Slavko postal najlepši nalivnik.

Zdaj ga je Roman vsak dan nesel v šolo. Slavka so vsi občudovali.

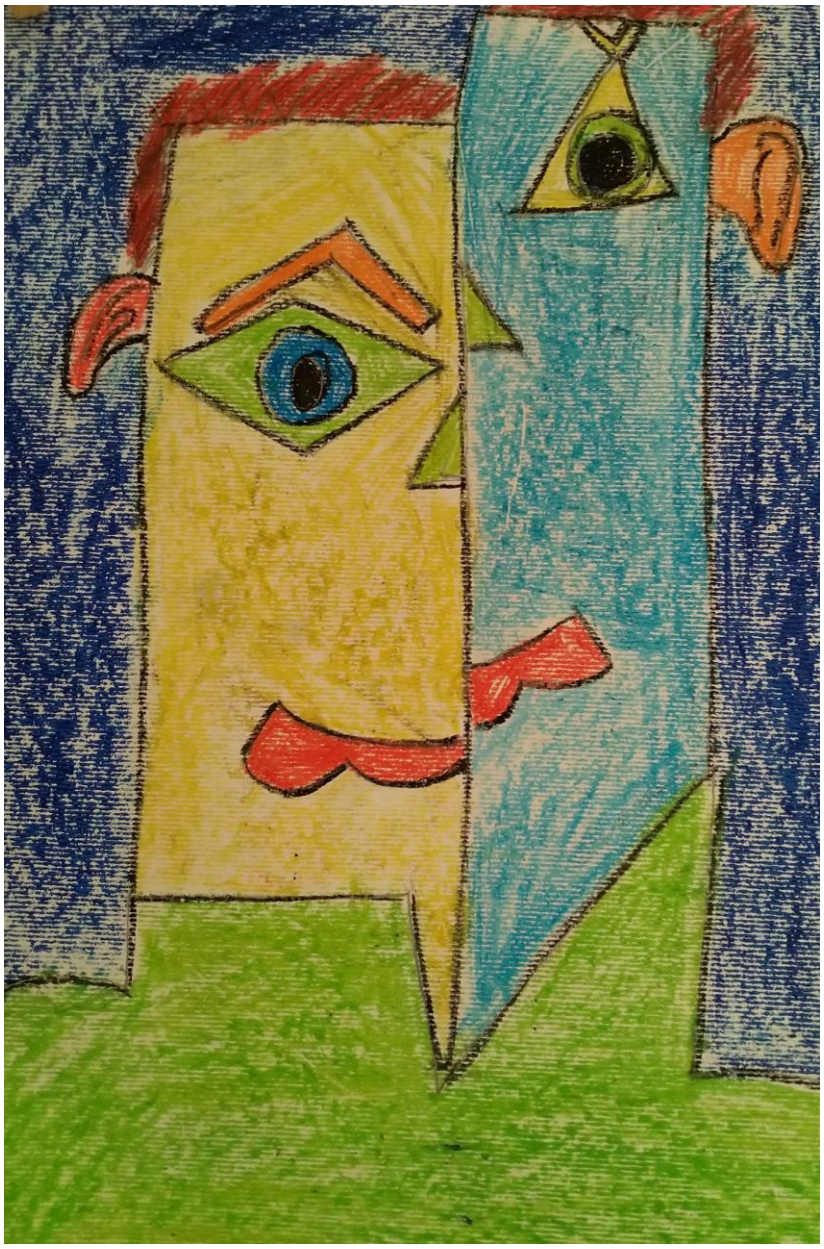

Spoznanje:

Ni pomembno, kakšen si in kako izgledaš, pomembno je, da te ima nekdo rad.

Nikolina Fileš

EDEN V MILIJONU

Pozdravljeni! Moje ime je Miha Lisjak. Živim na Tulipanovi ulici številka 34. Živim najbolj običajno življenje. Moja hiša ni nič posebnega, je opečnata, običajne kvadraste oblike. Rdeča streha, štiri okna in vrata na sredini. Pred hišo je majhno dvorišče, z vrtom na levi strani, in nogometnim golom ter košem za košarko na desni. Ob hiši je še majhni cvetlični vrt. Na sredi je potka, ki vodi na cesto naše ulice. Našo posest pa omejuje ograja, prerasla z bršljanom. Naša hiša je enaka kot vse ostale hiše na ulici, nič posebnega.

Še vedno bereš? Tega nisem pričakoval. Saj menda ne misliš brati te najbolj normalne zgodbe v zgodovini človeštva? No, ko pa že bereš... Naj ti povem še kaj o sebi.

Star sem dvanajst let. Imam še dva brata, rojena - prvi deset minut pred mano in drugi pet minut pozneje. Kot ste verjetno uganili, smo trojčki. Prvemu (najstarejšemu) je ime Mare, drugi je Maks, a več o njima kasneje. Mojima staršema je ime Marija in Milan Lisjak. Sama imena na M, kajne? Ko so se starši spoznali, se jim je zdelo blazno čudno naključje, da se obe njuni imeni začneta na M. Zato sta se odločila, da se mora vsakemu od njunih otrok ime začeti na M. Noben ni izjema, niti moja starejša sestra Maja, ki je stara osemnajst - in tudi pes ne, saj mu je ime Miki. Meni gre to na živce, a njima in vsem preostalim članom družine je to zelo všeč.

Več o moji družini kasneje.

Jaz nisem ravno normalen otrok, zato ne pašem čisto v to normalno zgodbo. Ampak – vse bo postalo kmalu precej bolj nenormalno. Skratka, moje težava je, da imam heterokromijo. Predvidevam, da ne veste, kaj je to. Gre za očesno bolezen, ki povzroči oči različnih barv. Včasih se pojavi tako, da imaš na primer modro šarenico z rjavo piko, lahko je druga polovica šarenice rjave ... Skratka – veliko možnosti. Jaz imam desno oko čisto zeleno (kar je izjemna redkost) in drugo, levo oko rjavo, torej na kratko, imam dvobarvne oči. Sem črnolas kot vsi v družini, ampak popolnoma netalentiran in s povprečnimi ocenami, kot so tri in vrhunsko štirico (pa nekaj cvekov in dvojk, skratka: zlata sredina ali odlično povprečje).

In še nekaj o moji družini.

Kot ste že ugotovili, znajo biti moji starši včasih pravi čudaki, saj mislijo, da je božje delo imeti začetnico imena enako kot tvoj ljubimec. Črka M ni tako redka v javnosti, ampak moji starši imajo svoje ideje. Naša družina je zelo verna, v vsaki sobi imamo vsaj en križ, vsi hodimo k maši in jaz s svojima bratoma še k verouku. Kot sem že omenil: imamo psa z imenom Miki. Sicer pa to ni kakšen velik ali pa prijazen pes, s katerim se lahko pogovarjaš, ko se slabo počutiš; ta pes te nikoli ne tolaži, nikoli se s tabo ne igra, skratka ni takšen, kot je večina psov. Člani moje družine pravijo, da vse to Miki počne zelo zavzeto, ampak to le zato, ker potrebujejo tolažbo vsakič, ko se zave, da mu je dolgčas. Miki je zelo glasen pes, še posebej, ko ga stlačijo v oblekico in peljejo ven. Je rodovniški pes, njegova pasma je čivava. Najraje mi sune mojo skrito zalogo sladkarij in ni hujšega, vse to nese mojim staršem. Oni so zelo proti sladkarijam. Pošastno jih ne marajo, ker menda skrajšujejo življenje.

Nekoč se nam je zgodilo, da je presneti cucek zataval, ko je šel na stranišče. To se je zgodilo v naravi. Odtrgal se je s povodca. Moja mama je jokala cel teden. Prepričana je bila, da so ga ugrabili. Cel teden je doma vladala panika. Vsak šum je pomenil: to je Miki. Vsak ropot – to je Miki. Tudi nič je pomenilo, gledati skozi okno – in to samo zato, da bi opazili Mikija. Pogrešan je bil cel teden. To je bil najlepši teden v mojem življenju. Mir, starši se niso menili za moje delo – niso imeli časa. … Ampak se je presneto ščene vrnilo.

Zdaj pa nekaj o mojih bratih. Grozno sta talentirana. Znata vse. Zmoreta vse. Hočeta vse. Jaz pa sem hišni netalent. In vedno poslušam: »Poglej brata. Odlična sta v razredu. Maks je razglašen za pesniški maksimum in Mare za pisateljskega. Menda pravi up v mestu. Enako dobra, kaj dobra, najboljša sta v športu: v nogometu Maks in v košarki Mare. V primerjavi z njima sem nič. Pa ne pozabimo še na mojo sestrico: odličnjakinja, ki ima že lepega in pametnega fanta, violinistka, povrh pa še zelo nadarjena skladateljica. Sama je napisala malo skladbico, jo zaigrala z violino in požela pohvale vrhunskega talenta; in to takrat, ko sem bil jaz star komaj štiri leta in sem se še vedno odvajal kahlice. Zdaj je ta njena skladbica, ki jo je zaigrala z njeno piskajočo violino, himna moje šole. In vsi so ponosni nanjo, vedno jo omenjajo … In ona se počuti genialno, tako zelo, da si sama reče: »Res sem vrhunska.«

Nismo ravno bogati, a tudi revni nismo. Moja mama je odvetnica, oče pa lastnik avtomehanične delavnice. Moja brata želita postati velika in znana: Mare bo znanstvenik na področju rakavih bolezni, Maks pa bo enako kot oče, le a bo imel zaposlene ljudi in veliko delavnico in bo imel svojo tajnico, mogoče dve in ga bo vozil njegov šofer z veliko

limuzino ... Sestra gre po stopnjah mame. Le da bo imela svojo odvetniško pisarno in bo delala samo zase in za sebe. Skratka – bo boljša kot mama.

Okej, priznam. Lagal sem o tem, da nimam talentov. Imam en sam talent. En sam samcat talent. In sicer, neverjetno talentiran sem za petje. Pojem lahko kar koli, tudi z opero sem že poskusil. Meni se je zdelo odlično. In z malo vaje bi lahko postal tudi tenorist. Ampak to ni moj cilj. Moj cilj je biti raper. Za rap sem izmed vsega še najbolj talentiran. Edini, ki vedo za ta moj talent, so moji res najbližji prijatelji. Pred družino jih imam skrite z razlogom. Vsakič, ko pojem, za nalašč 'fušam'. Zelo. Tako, da je včasih za moje družinske člane boleče, boleče za njihova ušesa. Sicer pa – moja družina ne mara petja. Če že posluša kar koli, so to orkestri iz osemdesetih, pa kakšen Mozart tudi napolni domače prostore. Ja, slišati je tui malo opere.

Drugi razlog, če bi vedeli, da znam peti tudi zelo visoke višine, ne da bi zgrešil ton, bi me prisilili, da postanem operni pevec, saj ne sprejemajo kake ostale zvrsti. In ko rečem prisiliti, mislim prisiliti, tudi z udarci, če je treba. To ne bi bilo prvič, saj se mora talent iztresti iz človek – to je njuna miselnost. Za to je dobro, da ne vesta za moj talent.

Hodim na osnovno šolo Milka Postruškarja. Moja najboljša prijatelja sta Kaj in Nejc. Kaj je načeloma tih in sramežljiv, njegovi starši so ločeni. Ločili so se zato, ker njegov oče ni mogel sprejeti, da je njegov sin barvno slep, ja, popolnoma barvno slep: vidi le črno-belo, kar je izjemno redko. Nejc pa je poln energije, idej ter drugih stvari, ki ti izboljšajo dan. Na njem ni nič neobičajnega. V razredu velja za tistega, ki poljublja tla od sreče, če dobi vsaj štirico. Potem imamo tu tudi Aliso. Ona je največja afna na šoli. Je prav tako dober primer razvajenk, najraje pa »se spravlja na druge«. Njeni zvesti pomočnici sta Lina in Naja. Njihova najljubša žrtev je Kaj. Na drugem mestu sem jaz, dvooka pošast, kot mi pravijo. Na Nejca se spravijo redko, saj so punce res dobre prijateljice med sabo in govori se, da je Lina zatreskana vanj. Pri Kaju jih motita njegova nrav – značaj in bolezen; mene pa zafrkavajo v glavnem fantje. Najraje mi govorijo, kaj govorijo, tulijo: »Tebe pa nihče ne mara. Tudi doma ne!« To je sicer res, no, delno res. Zaradi svoje heterokromije nisem normalen, nimam dobrih ocen ..; nihče pa tudi poleg Kaja in Nejca ne ve za moj talent. Radi se norčujejo, ko dobim kako dvojko ali enko, saj vedo, da to v moji družini ni sprejemljivo, vedo, da me bodo doma vsaj malo namlatili ali pa bo padla vsaj kakšna okoli ušes.

Morda se sprašujete, kako to, da sploh vedo, da me moji starši ne marajo enako kot ostale otroke; in zakaj sta edina, ki me branita pred njimi Kaj (zelo redko, če si upa, ali pa ga noben drug ne zafrkava v istem momentu) in Nejc (večino časa, razen mogoče, če kdo zafrkava še Kaja, kajti on začne jokat že po petih sekundah in dobi živčni zlom, če se mu ne pomaga takoj)? No, razlog je to, da nekatere sploh ne briga, kaj se dogaja v razredu, ostali pa radi sodelujejo, saj se tako kratkočasijo. Recimo Mare. On se v zadeve drugih ne vmešava. In Maks? No, on je tisti, ki je vse začel. Ja, prav ste prebrali. Šolo mi je v pekel spremenil moj lasten brat. Maks je najbolj popularen fant na višji stopnji. Vsi so njegovi prijatelji, tudi razredna dekleta. Vsi mu prisluhnejo, ko me zafrkava, se norčuje iz mene, ko pripoveduje, kako so doma starši kričali name, kako ... Na tem gradi svojo popularnost. Žalostno.

Učitelji komajda vedo, kaj se dogaja med odmori, sploh pa se ne vmešavajo, ker menijo, da vse to ni zelo hudo.

20 let pozneje

Vau! Minilo je že dvajset let. Zdaj jih štejem 32. Na hitro bom povedal, kaj se je zgodilo v teh dvajsetih letih.

Pri šestindvajsetih sem bil nepreviden. Vadil sem petje pred šolo. Zdelo se mi je, da ni nikjer nikogar. Toda tukaj se je znašel Milo, čudaški, prevarantski mulec iz bivšega našega razreda. Presenetljivo se mi zdi, da ni pozneje padel v nobenem razredu (v osnovni je imel slabe ocene, zelo slabe, sploh pa nikoli ni imel naloge). Presneto, posnel me je in objavil na spletu. V trenutku se je moja popularnost dvignila. Vsi so hoteli biti moji prijatelji in javljalo se jih je vedno več in več; no, resnična moja prijatelja sta še zmeraj Kaj in Nejc. To je prišlo tudi na ušesa staršem. Želeli so izkoristiti moj talent in iz mene narediti opernega pevca. To pa je bilo preveč. Zato sem pobegnil od doma, od vsega, kar poznam. Živel sem nekaj časa s Kajem, kaki dve leti. Spoznal sem prijetno punco, z imenom Anja, tudi s čudovitim talentom za petje. Začela sva snemati glasbene videe, pela sva skupaj in postala slavna. Glasbo za videe nama je pripravljal Nejc (odlični džej), besedila je pisal Kaj (običajno je bila tema zlomljeno srce). To me naredilo popularnega in slavnega.

In o Anji?

Je iz bogate družine, ki me je sprejela za svojega. S svojimi starši ali z bratoma še do danes nisem govoril, In mislim, da jim je to všeč. Te zvrsti glasbe namreč ne marajo. Posredno pa tui ne marajo še danes mene. V stikih sva le z Majo. Je edina, ki so ji moji komadi všeč. Vsaj nekomu v družini.

Na koncu bi napisal, da sem bil le eden med milijoni otrok, ki ga niso razumeli, sem pa eden od tistih, ki je uresničil svoje sanje. Sanje je lahko uresničiti, če so dovolj velike. Morajo biti. Poiskati je potrebno le ustrezno pot in hoditi po njej tako dolgo, da dosežeš cilj.

Icy

POMLAD

Hano zanima,
kdo je ta,
ki zjutraj lase ji razmrši.

O, ta hladni nagajivec!

Še dobro,
da zlati sonček lep dan naredi
in hladni nagajivec spat odhiti.

Sonce,
obsije mi lice,
ogreje srce,
cvetlice pobožа
tako mimogrede,

nato pa zapiha

in nagajivec
mi spet
razmrši lase!

O, ta hladni nagajivec!

Hana Bremše

HITER NAGAJIVČEK

Jonasa zanima, kdo
prežene oblake čez nebo.

Ali je to Jonasovo letalo,
ki leti nad ljubljansko katedralo?

Je to ptica nagajivka,
ki tako veselo čivka?

Je to zmaj Tolovaj,
ki dela velik direndaj?

To je hiter nagajivček,
ooo, strašen živček!

Veter mu je ime,
to nam že vse pove!

Jonas Vončina

NAGAJIVI VETER

Na nebu so oblaki
pod njimi pa zmrznjeni koraki,
ki drobijo
tike taki, tike taki ..

Prikradel se je hlad,
tike take pa zajel prehlad,
boli jih vrat,
a glava je skoraj za odpad,

V gozdu je vse glasneje,
lomijo se veje.

Kdo je to?

Ali je to žolna?
Ne,
žolna ni.

Ali so to črički?
Ne,
tudi čričkov ni.

Zakaj
torej lomijo se veje?

To je veter,
ki piha iz minute v minuto močneje,
zato se lomijo
celo debele veje.

Nik Ogrič-Ličen

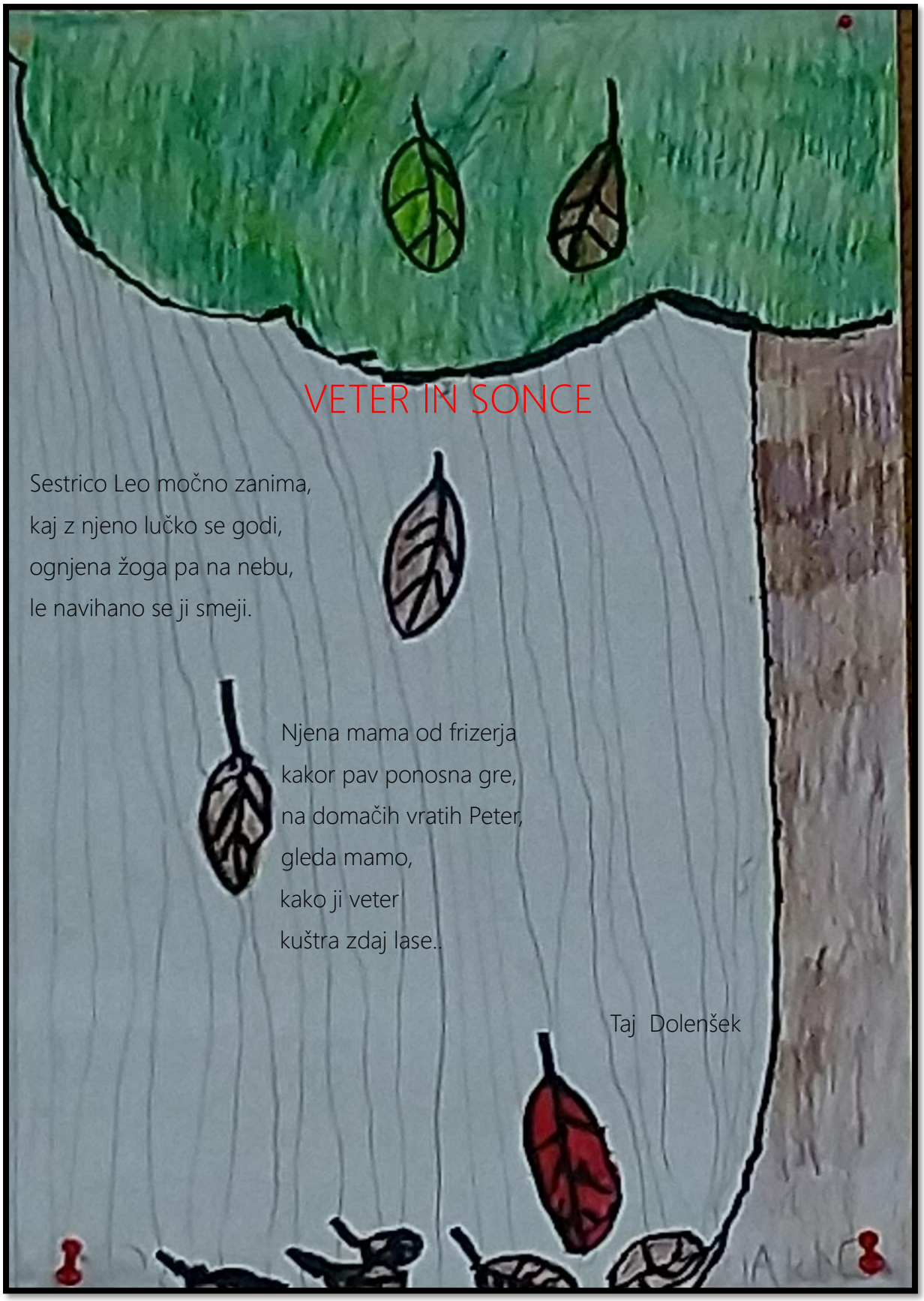

VETER IN SONCE

Sestrico Leo močno zanima,
kaj z njeno lučko se godi,
ognjena žoga pa na nebu,
le navihano se ji smeji.

Njena mama od frizerja
kakor pav ponosna gre,
na domačih vratih Peter,
gleda mamo,
kako ji veter
kuštra zdaj lase..

Taj Dolenšek

NAGAJIVI VETER

Nikolino res zanima,
kdo je ta nevidni tat,
ki se z listki gre igrat.

Ptički divje letajo po zraku,
besno pogledujejo proti oblaku,
veter pa divja
zdaj sem, zdaj tja.

Upogiba on drevesa,
veje lomi zdaj od besa,
vzame si, kar hoče,
za seboj pospravljat noče!

Nikolina gleda
in se zjoče,
saj ve,
da veter je poslušati noče.

Nikolina Fileš

VETER V VRBAH IN MOJIH LASEH

Veter v vrbah in mojih laseh,
občutek imam,
kot da osvojil bi ves svet.

Veter v vrbah in mojih laseh ...

Ko gledam smreke visoke in vitke,
se hočem podati v višave velike.

Veter v vrbah in mojih laseh,
res prečudovit je tale naš svet.

Pesem v gorah tiho odmeva,
slišiš vse note srečnega speva.

Veter v vrbah in mojih laseh ...

Ko se veter z listki igra,
sreča je del vsega.

Nikolina Fileš

SONČEN DAN

Pogledam skozi okno ...,
oblačen dan,
kako dolgočasen je lahko zimski vsakdan,
oh, ta oblačen dan.

A kmalu zatem izza oblakov sonce pokuka,
v trenutku se moje počutje zasuka
in ta oblačen dan
izgine kot grd spomin iz sanj.

Oh, ta oblačen dan,
ko sonce ga prekrije,
vsem srček hitreje bije.

Sonce obda nas s super energijo,
tako, da še ptički ponorijo.

In spet:
ta oblačen dan?

Daj,
izgini,
ponikni v tihe doline,
skrij se v samotne kotline,
ostani zaprt v temne votline ...

Te naše ravnine,
napolni naj svetel, sončen dan sinjine.

Naj bo čim več sončnih dni,
saj sonce ljudi razveseli.

Naja Kozlevčar Kralj, 4.b

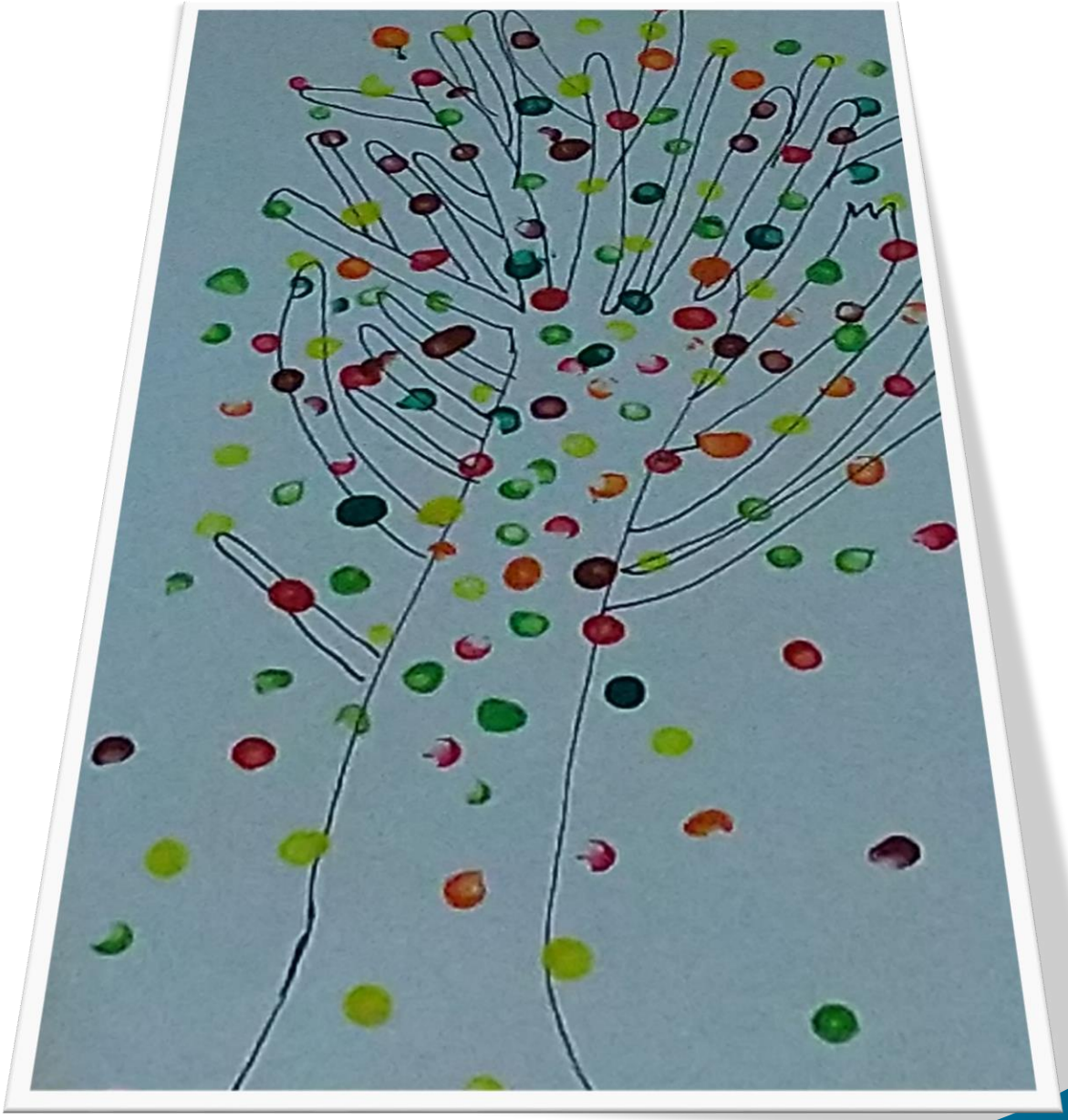

NAGAJIVI VETER

Ilono je punca prima,
ki jo zelo zanima,
če kdo vetra rad nima.

Nej se namreč zdi prima,
ko zunaj je vetrovna zima.

Iloni je lepo,
ko veter skuštra ji glavo,
ko v parku listje premetava,
se ona res zabava:
ko ob morju burja piha,
ko jadra sem ter tja zaniha,
ko morje se jezi,
ker visoke valove dobi.

Če pa veter se preveč krepi,
tedaj tudi njo zaskrbi:
ker ve,
da njegova moč se lahko podvoji,
da tedaj drevesa z jezo nam podira,
da strehe do nagega odpira,
tedaj se v nas naseli
cel kup nemira!

Ilona Djukić

VETER, ZAKAJ?

Maks se sprašuje,
kako veter potuje,
kdaj sonce vzhaja
in kdaj spet zahaja,
komu veter nagaja in
zakaj ne prinaša veselja iz raja?

Zakaj ljudem kuštra lase,
zakaj preganja veveričji ples z dreves,
zakaj Lukcu odnese kapo z glave tja v višave?

Zakaj, veter?

Zakaj mama na vetru suši perilo,
zakaj v vetru jaz berem težko berilo,
zakaj me moji mucki v vetru gledata milo?

Zakaj v jeseni veter nosi listje v nebo,
zakaj se ob tem zabavamo zelo,
zakaj jadrnici na morju jadra razpre,
zakaj se, ko neha pihati, spet motor ponovno prižge.

Veter, zakaj?

Maks

HITER NAGAJIVČEK

Jonasa zanima, kdo
prežene oblake čez nebo.

Ali je to letalo, ki leti nad glavo?
Je to ptica nagajivka, ki tako veselo čivka?

Je to zmaj Tolovaj, ki ga spušča sosed Taj?
To je hiter nagajivček, Veter mu je ime.

Jonas Vončina

ZLATO SONČECE

Kiaro zanima,
kdo je zvezda zlata,
ki ne mara blata,
ki odganja mrzlo zimo
in ki nariše nasmešek čez oba lica.

Morda je to sosed Jan,
ki je ves dan nasmejan;
ali pa morda soseda Ana,
ki ji rečemo kar zaspana.

Če resnično vas zanima,
kdo se za rumeno kroglo skriva,
poglejte v nebo,
in pozdravite ga lepo.

Kiara Omahne

SLADOLEDNA PRAVICA

Teden začel bi s čokolado,
zraven pil bi limonado;

torkova barva bi bila limona,
saj jo ima rada tudi naša Simona;

v sredo jedel bi vaniljo,
zanjo prehodil bi tudi celo miljo;

pistacijo je za v četrtek,
nanjo nor je tudi moj črni krtek;

v petek se moram odločiti -
al´ k jagodi se da kaj popiti;

v soboto bi malino
najraje poskusil z mojo sestro Lino;

najprej v nedeljo pojedel bi pico,
potem pa še kaj sladkega na žlico.

Brez sladoleda ne gre,
zdaj to že vsak otrok ve.

Ronan Krajnc

EDINO MARTIN KRPAN NAS LAHKO REŠI

Napisal bom spis o meni, mojemu ljudstvu, Krpanu in zmaju.

Sem vladarica največjega, najširšega, najbogatejšega, najmočnejšega mesta v Sloveniji. Vojsko imamo najmočnejšo daleč okoli, imamo čudovito plažo, gozdove, polne divjačine, ljudstvo mirno, brez uporov. Naši sadovnjaki so polni grozdja, naše vino je najboljše. A naše vojske se ne vojskujejo. Nihče ne uporablja prelepe plaže. Nihče ne lovi divjačine v gozdu. Ljudstvo je morda res mirno, a prestrašeno. Kajti tam, na zloveščі gori ob našem mestu, živi strašen zmaj Ljudojed. Njegov ogenj seže ducat metrov daleč, njegova krila so dolga kot voz. Sam je velik kot hiša. On pije naše vino, on se kopa na naši plaži, on je našo divjačino, on straši moje ljudstvo, on ubija moje vojščake. Pa mu še ni dovolj. Zahteva, da mu vsako leto predamo sedem najmočnejših dečkov in sedem najpametnejših deklic. Ljudstvo žaluje, moje mesto izgublja sijaj. Bilo je veliko vitezov, ki so se spopadli z njim, a nihče ni preživel. Noben naš načrt ni pomagal, vedno nas je premagal on.

Že sem žalovala zaradi vseh otrok, ki smo jih poslali tja k njemu, že sem izgubljala upanje, ko pride moj najzvestejši služabnik k meni, rekoč: » Gospa moja,, mislim, da poznam rešitev naši bedi! «. Osupla sem strmela vanj, nisem mogla verjeti, svojim ušesom. On pa nadaljuje : » Slišal sem za junaka, močnega kot bik. Angleško sol krade, to že že, a njegovim dogodivščinam se zna prisluhniti. « Bila sem začudena. Kaj da angleško sol krade, zmaja to ne bo zanimalo, potrebujemo viteza, ne pa tatu. A moja sluga pove naslednje: » Saj, ne zveni koristno, a tam na Dunaju so nekoč strašnega velikana imeli, pa so ga poklicali na pomoč. Bitka je hitro minila, a velika je umrl, še preden bi se junak sploh dobro zmigal, tako hitro ga je pokončal. « Vsa vznemirjena sem ga nagovarjala, da mi pove junakovo ime. In on reče: » Imenuje se Martin Krpan, tam v Notranjem živi, v vasici Vrh po imenu. Njegova kobila šibko izgleda, a je močnejša kot vse naše. « . Ne bodi lena, takoj sem izdala ukaz: » Pripeljite tega vrlega junaka, on je naše edino upanje «.

Pa so ga res pripeljali, kaki teden dni pozneje. Veselo ga pozdravim, kot se spodobi: » Pozdravljen, Martin Krpan. Sem slišala, da si najmočnejši tod okoli. Le udobno se namesti, upam, da boš užival! « Pa mi on odvrne: » Lepo pozdravljena, predraga gospa, i meni je na uho prišlo, da imate vi en problem. Nisem jaz prišel lenarit k vam, le hitro mi povejte, kaj je problem tod okoli, da hitreje opravim «. » Eh, zmaj nam teži, Ljudojed po imenu.

Velik je kot hiša, njegov ogenj meri ducat metrov daleč. Grozi mojemu mestu, da so vsi že poklapani, le jaz še nisem izgubila upanja. « sem odgovorila. Nakar on odgovori: » Ne bojim se jaz ognja, pa kot hiša da je velik, meni to dol visi. Jaz se tega zmaja ne bom bal. « . Besede so bile zelo pogumne, nakar je nadaljeval: » Zmaja bom porazil, da boste videli vi, nikar se ne bojte. « . Ponudim mu orožje, konje, dodatne vojščake, a vse zavrača, on samo veli: » Poiščite mi to zver, domov za peč se mi že mudi. « .

Nastopil je dan velikega spopada. Ljudojed je priletel, ves samovšečen je preletaval okolico, iskal je viteza, nakar ga Krpan pokliče: » Ej, zverina, kaj pa delaš tam gori, sem mislil, da se proti zmaju borim, ne pa neki cmeri. « . To zmaja razjezi dovolj, da pristane in bušne ogenj visoko v zrak. Pa zagrmi on: » poglej si ga kmeta, kaj ti me izzivaš? Jaz pa sem mislil, da bo ta boj vreden moje veličine. « . » Nikar se ne hvali, zverina grda, le ozri se proti nebu, tja v sonce poglej, kaj to bo zadnje da vidiš. « . In zmaj se, tebi nič meni nič, res ozre proti soncu, saj zverina je res močna, pametna pa ne zares. Krpan skoči na svojo kobilico, zdivja proti zdaj oslepljenemu nasprotniku. Začne se spopad, da ga bodo pesniki opevali še dolga leta. Zmaj je bruhal svoj strašni ogenj, zdaj je šel še dlje, a slepi ni mogel nič. Krpan se je spretno sukal od leve proti desni, gor in dol, le odmaknil se ni. Nakar se vse ustavi, Krpan je nad zmajevim trebuhom, zmaj je bil utrujen in brez svojega ognja. Krpan pa zavpije: » Ti pošast mastna, z lahkoto te je bilo podreti. Mišice kar žarijo iz tebe, pameti pa nič. Pokesaj se svojih grehov, da mogoče v pekel ne letiš takoj, enega še zmoli, pa nikar ne zameri! « . To reče, ko Ljudojedu prereže trebuh.

Novica se hitro razširi, ljudje so vzklikali od radosti, vsi so na plažo leteli, vino se je točilo povsod. A jaz sem ostala mirne duše, Krpanu pa sem rekla: » Rešitelj si naš, le povej, vse ti dam v zahvalo, ker si nas osvobodil tega groznega zmaja. « . Krpan je odgovoril: » Eh, kaj pa hočem česa sam ne bi imel, vse sem imel ako sem bil oženjen, a mi je umrla. Vince naj bi še tako dobro, kruh vaš naj bo še tako dober, i jaz to vse imam, imam kobilico, tako, da ji po vsem svetu ni para, i kaj bi še hotel. Eno kočijo mi dajte, jo bom za svoje posle imel, jo bo kobila moja vlekla, konjev vaših jaz ne čem. Za vojsko jih boste meli, ako stopite v vas mojo, je po vas. « . To je rekel vrli junak, eno samo kočijo da bi imel. Vzel je eno ne preveč drago, ne preveč poceni. Ker sem vztrajala, še malo vina za na pot. Tako je Martin Krpan obiskal naše mesto, zmaja porazil še v uri da ne, rešil moje ljudi čiste bede. Hvaležna sem še zdaj, o je peto leto vmes že poteklo, nanj še nisem pozabila.

Zmaja sem v spisu uporabila zato, ker so to moje najljubše fantazijske živali. Ime Ljudojed sem si izmislila sama, ne prihaja iz nobene knjige. Ideja za ta spis prihaja iz zgodb, ki sem jih brala, ko sem bila še majhna.

Icy

SAMO MARTIN KRPAN NAS LAHKO REŠI

Tam v knjižnem klubu mi je eno dekle pravilo, kakšna štorija se jim je zgodila z dobavo knjig. Povedala mi je tako:

Bili so temni časi, ko so vsi hoteli brati samo knjige o razmišljanju in o realnosti, fantazijske knjige pa so bile prepovedane. V knjižnem klubu, pa so hoteli brati samo fantazijske knjige. Tokrat so se odločili prebrati knjigo Otroci kreposti in maščevanja, ki pa je bila ravnokar prevedena v Slovenščino. Zato je Lea odločila poiskati nekoga, ki bo znal pretihotapiti knjigo, ki pa je bila med prepovedanimi. "Kdo bi to lahko pretihotapil? " je vprašala Lea Nejo. Neja pa je predlagala: "Lahko bi prosili Marka." "Kaj pa Martin Krpan?" se je spomnila Lea. "Dobra ideja! " se je veselo strinjala Neja. Nato pa je Neja pomislila: "Kje pa ga bova našli? ". "Mislim, da živi na Vrhu pri Sveti Trojici," se je spomnila Lea. Potem pa je še rekla Neja: "Pa pojdiva!". In sta šli. Ko sta prispeli, je na vratih od hiše pisalo: tovorim po hribih in dolinah. "Kaj to pomeni? " je vprašala Lea. "Da ga trenutno ni doma" ji je odgovorila Neja. "Ali kaj pa bi radi?" je zaklical izza vogala Krpan. Neja pa je rekla "Sva Neja in Lea iz knjižnega kluba in potrebujeva vašo pomoč, pri tihotapljenju knjige. " Krpan pa se je čudil: "Kaj neki?". Lea pa je prišepnila Neji: "Mislim, da te ni razumel." "Aaaaallliiiii naaaamaaaa laahkooo poooomaaaagaaaateee pri tihooootaaapljeeeenjuuu knjiiiigeeee,"je poizkusila Lea. Krpan je malo stal in gledal dekleti in nato prikimal: "Lahko". Dekleti sta navdušeno rekli: "Super, najlepša hvala gospod." Potem, pa se je Neja zamislila in vprašala: "Kako pa boste to opravili? "Krpan, pa je samo odvrnil: "Kako ga bom in s čim ga bom, to je moja skrb. "Potem pa sta mu dali sliko knjige in se zmenili, da se dobijo čez en teden na izmenjavi. In nato je prišel tisti dan. Ko je Krpan dal knjigo Neji v roke je rekel: "Kaj bo pa za nagrado?" Nato je Lea postala zelo živčna, saj je pozabila, da bi mogla dati nagrado. Nato pa je uspela izjaviti: "Oprostite, vendar sva pozabili. Kaj pa bi radi?" Krpanov obraz pa je žarel od razočaranja in jeze. " Veste kaj? Bog vas obvarji! Pa nikar kaj ne zamerite!" je rekel in odšel. Dekleti sta klicali za njim, a se ni oglasil. Potem sta šli domov. Na naslednjem zasedanju knjižnega kluba so ju vprašali, kje sta dobili knjigo. Potem pa sta v en glas odgovorili: "Martin Krpan naju je rešil s tem, da jo je pretihotapil knjigo iz tovarne."

Lea Keber Lešnik

KAKO JE BITI DREVO?

MIMO DREVESA JE PRIŠLA SOVA. PRAŠALA GA JE, ČE LAHKO SPLEZA NANJ. DREVO JE REKLO JA. PRIŠLA JE LISICA IN GA VPRAŠALA, ČE GRE TUDI ONA LAHKO NANJ. TUDI ONA JE ŠLA NA DREVO.

ZAPIHAL JE VETER IN DREVO SE JE PREVRNILO. ŠE NKRAT JE ZAPIHAL MOČAN VETER IN ODNESEL SEME DALEČ STRAN OD DREVESA. VETER JE SEME SPUSTIL NA ZEMLJO. SEME JE VZKLILO. LISCA IN ZAJČEK STA GA PRIDNO ZALIVALA IN ZRASLO JE NOVO DREVO.

BILA JE BUKEV, KI JE RASTLA IN RASTLA.

SOVA, LISICA IN ZAJČEK SO SE VESELO IGRALI OB DREVESU DO KONCA ŽIVLJENLJA.

TIM

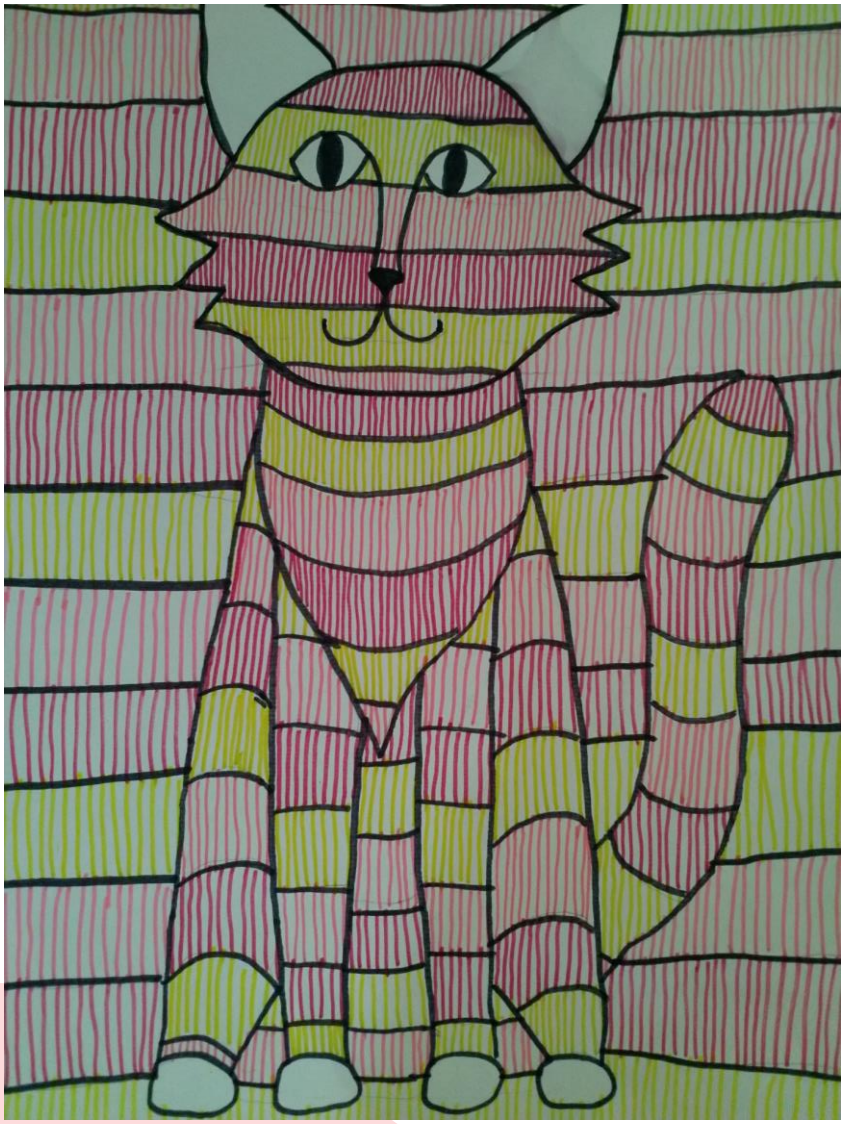

KAJ POČETI, KO NIMAŠ POUKA- MED KARANTENO?

Med delom na daljavo je pomembno, za lažje delo, da si dobro razporediš čas.

Nekaj možnosti je, da si narediš razpored po dnevih (priporočam) ali pa narediš urnik, v katerem je zapisano tvoje delo (preizkušeno).

Potreben pa je tudi prosti čas. Najbolje je, da takrat ne gledaš v ekran računalnika ali telefona.

Priporočam, da: bereš, plešeš, telovadiš, rišeš, kuhaš .... Najpomembneje pa je, da ohranjamo zdravo telo, npr. s sprehodom. Ohranjanje stikov je tudi zelo pomembno, saj s tem, ko nekoga pokličemo (npr babico ali dedka) polepšamo njegov dan in tudi svojega.

In vi, kako ste preživljali karantenske dneve?

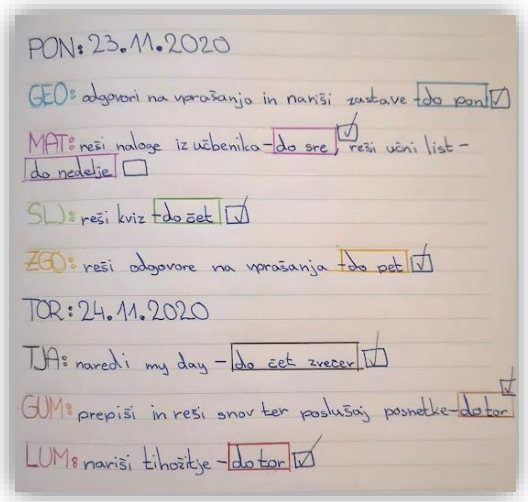

Lea Keber Lešnik

POUK NA DALJAVO COVID – 19

Pozdravljeni! Sem Livija. Obiskujem sedmi razred osnovne šole Šentvid. Zaradi korona virusa se že skoraj dva meseca šolamo od doma preko aplikacij Teams in Zoom. Našla sem veliko načinov organizacije ter učenja in danes jih bom razkrila tudi vam.

1. Kako ostati **discipliniran**?
   Če hočeš ostati discipliniran, si vsak večer nastavi alarm vsaj za eno uro, preden začneš s poukom. Tako boš imel čas pregledati, ali imaš narejeno vso domačo nalogo, imel pa boš tudi čas za zajtrk.

2. Kako ostati ali postati bolj **organiziran**?
   Pri pouku na daljavo sem se naučila veliko načinov, kako se organizirati. To mi je zelo pomagajo.
   Torej, če hočeš tudi ti postati organiziran, si naredi urnik za vse predmete, ki jih imaš v tednu. Če imaš vsak teden drugačen urnik in ti samo eden ne ustreza, si naredi takšno tabelo:

Primer:

SLO	MAT	TJA	NAR	ZGO	odbojka
D.N	Preverjanje	Učni list	Poskusi	Spis	14.30
Spis	D.N			D.N	

3. Kako ostati **športno aktiven**?

Če imaš psa, to ne bo težava, saj ga moraš peljati ven vsak dan. Če obiskuješ kakšen šport, lahko vadiš doma ali zunaj. Pomagaš si z internetom, da poiščeš ustrezne vaje.
Ne pozabi: Med prostim časom pojdi ven – na svež zrak.

4. Kako se **učiti**?

Pri učenju je pomembno, da si **zbran**, saj se drugače lahko zamisliš ali pa na računalniku zaideš na kakšno spletno stran. Vedno je pomembno, da se **učiš za mizo**, saj, če se učiš na postelji ali kavču postaneš zaspan.
Vse stvari, ki te pri učenju motijo, umakni. Vedno se uči iz **zvezka, delovnega zvezka in učbenika**, saj se v vseh skrivajo pomembne informacije.
Obstaja veliko načinov učenja. Jaz imam na primer svoj **zvezek za učenje**. Vanj si izpisujem in zapisujem pomembne podatke in vprašanja za teste ali spraševanja. Drugi način, ki ga uporabljam, je, da si na lepljive **listke zapišem vprašanja** in si jih prilepim v zvezek poleg snovi.

Če sta ti moja načina všeč, ju lahko preizkusiš, ali pa najdeš še kakšen boljši način, ki ti bo ustrezal.

Livija Juvan

NOV PLANET Z ŽIVLJENJEM

Leto 2180. Ljudje v vesolje pošiljajo odprave in sonde, da bi našli planet z življenjem. Do sedaj so odkrili le en planet, primeren za bivanje, ki ima tudi snov, podobno vodi, a na njem so le enoceličarji.

To je zgodba o tem, kako se tega leta neka skupina treh fantov in dveh deklet odpravi na nek planet, kjer odkrije življenje. Odločijo se, da bodo iz Škofje Loke (ki je pravzaprav del Ljubljane) odpravili z vlakom do centra Ljubljane, od tam pa na Dunaj, kjer je postaja za obisk vesolja. V teh časih so namreč na različnih delih sveta postavljene postaje, ki v vesolje pošiljajo turistične leteče avtobuse. Vožnja sicer traja tri dni, vendar se voziš zelo hitro.

Tako je 23. 4. 2180 skupina treh fantov in dveh deklet odšla do postaje. Vožnja do Ljubljane ni trajala dolgo, le kakih sedem minut. Ko so prišli do glavne postaje, so se ustavili v trgovini in si za na pot kupili hranilne palčke (to so palačinke z mesom, antibiotiki, tabletkami z vitamini, solato iz rastlinjaka in brez konzervansov) ter počakali na vlak do Dunaja. Čakali so devet minut, medtem pa so se kratkočasili s elešahom. To je šah, ki se ga igra na zložljivi ploskvi s figurami, ki jih projicira majhna kamera na robu ploskve. Figure lahko premakneš le, če jim ukažeš, na katero polje naj gredo.

Kmalu je prišel vlak in vstopili so. Med potjo do Dunaja, ki je trajala štirideset minut, so igrali elešah in se pogovarjali. Na pot v vesolje so namreč varčevali sedem let, saj so poleti v vesolje draga reč. Oglasil se je zvonec, prišli so do Dunaja. Sedaj morajo le še poiskati postajo, ki jih bo z vesoljskim avtobusom odpeljala v vesolje. Ker naslednji avtobus do postaje v vesolje odpelje šele jutri, so prenočili v bližnjem prenočišču.

Prenočišče ni bilo dobro, imelo je le dve zvezdici. Tako so hrano jedli kar v sobah, vendar pa so jih poslali v sobo z neko mlado družino, kjer sta bila dva majhna otroka. Spali niso prav dobro, saj sta se otroka velikokrat zbudila in začela jokati.

Zjutraj so že ob osmih vse pospravili, saj avtobus za postajo odpelje ob devetih. Čakali so trideset minut, medtem pa igrali elešah. Nato pa je končno prišel avtobus. Vožnja je trajala pet minut in prišli so do postaje za vzlet v vesolje.

Ko so prišli, so stali z odprtimi očmi. Videli so avtobus. Ja, tisti avtobus, ki jih bo odpeljal v vesolje do svetovne postaje. In karte za vesolje so odšteli veliko denarcev. Za ta polet so varčevali celih sedem let! Neko dekle iz te skupine (po imenu Dubravka) je za pet kart plačala 35.000 evrov (ker je Evropska unija propadla je propadel tudi evro, vendar so kmalu ustanovili Novo Evropsko unijo, ki uporablja ere)!

Ko je plačala, je avtobus prišel, in vstopili so. Prišli so do neke sobe. Gospod, ki na tem avtobusu kuha, jim je dodelil sobo z dvema pogradoma in z eno posteljo. Avtobus se sam vozi po tračnicah, ki so speljane do svetovne baze.

V tej sobi so bili zaprti tri dni, medtem pa so dobivali hrano, ki so jim jih skuhali tukajšnji kuharji. Hrana je bila obupna – kruh iz praška za peko (tam je tako, da zgolj v vodo pomočiš prašek, in se ti že napravi kruh), paradižniki v konzervah iz Kitajske in mleko iz umetnih krav (to so avtomati, v katere daš vodo in neko zmes, da ti nastane umetno mleko). Kratkočasili so se z elešahom in zložljivim televizorjem.

Neznansko pa so se veselili tretjega dne vožnje, ko so prišli do svetovne baze. Pred izhodom so uzrli njihov dom – Zemljo. Baza je bila poleg Lune, malo nad Zemljo. To je bila pravzaprav ogromna železna hiša, v kateri je bilo več sob za astronavte, ki tam spijo, pa za prostore njihovih laboratorijev, sob za turiste, pristajalne garaže (kjer si moral imeti masko, ker ni bilo kisika), malega muzeja, trgovine s hrano, predavalnih prostorov ter najnovejšega dela baze – rastlinjaka.

Prišli so in izstopili. Zrak v bazi je bil slab, saj kisik proizvaja klimatska naprava na sončne celice ter na elektriko, ki jo dobijo z Zemlje. Za cel avtobus je bil samo en vodič, ki jih je popeljal do svojih sob, nato pa povedal, da se ob 17.00 zberejo v četrti predavalni sobi. Sobe so imele tri pograde in eno mizo ter kopalnico. Vodo, ki so jo uporabili za splakovanje in tuširanje, so poslali po posebnih kanalizacijskih odtokih na Zemljo. Odtoki so bili pritrjeni pod cesto, na kateri se je vozil avtobus. Kmalu je bila ura pet, in zbrali so se v četrti predavateljski dvorani. Tam so poslušali celotno zgodovino te baze, ki je bila najprej raketa, in se je nato počasi širila, da je sedaj postala taka, kakršna je. Predavanje se je končalo ob 19.30. Takrat se je peterica odpravila na večerjo, ki so jo jedli v skupni jedilnici. V trgovini so kupili hrano, ki pa je bila na žalost enaka hrani na avtobusu. Ob 20.00 so se odpravili v svoje sobe ter do desete ure klepetali in gledali zložljivo televizijo.

Naslednji dan so pojedli zajtrk ter se odpravili na voden ogled po vesoljskem muzeju. Po ogledu muzeja so šli še na razgledno ploščad (ploščad je bila seveda notri). To je bila pravzaprav steklena dvorana, ki je imela tudi daljnoglede. Ko je neki fant iz peterice pogledal skozi daljnogled, pa je nekaj opazil. Med zvezdami je videl nek planet. Zdel se mu je podoben našemu, zato je približal daljnogled. Opazil je nekaj zelenkastega, zato je še približal. Sedaj je na krogli že razločno videl modre in zelene odtenke. Prosil je vodiča za boljši daljnogled. Ta mu je povedal, da naj poskusi pogledati čez močni teleskop, ki pa je bil trenutno zaseden in plačljiv. Ko se je gospod, ki je gledal skozi teleskop, umaknil, je brž pritekel do teleskopa in se uzrl. Ja, ni bilo več dvoma, da je to planet.

Svoje opažanje je takoj opisal vodiču. Ko je še on pogledal skozi teleskop, je tudi on videl enako. Fant, četverica prijateljev in vodič so nemudoma odšli do kabineta glavnega nadzornika za polete. Povedali so mu, kaj so videli. Nakar je še pogledal skozi teleskop. Tudi on je videl isto. Že čez eno uro so pripravili vse za polet, njih pa so oblekli v astronavtsko obleko. Odšli so v raketo, kjer je bilo polno žic in plastičnih reči.

Z raketo so se vozili tri cele dni, spali pa so bolj težko, saj so ves čas lebdeli. Prav tako ni bilo lahko jesti in piti.

Tretji dan so končno prišli do planeta. Bili so tik nad njim. Svetlobo mu je dajalo neko manjše sonce, ki je bilo dokaj oddaljeno od planeta. Spuščali so se. Prišli so v njegovo atmosfero. Še vedno so se spuščali. Bili so nizko, ko so zagledali čudovito stvar. Po površju so letale čudne ptice, ki so imele glavo podobne krokarju, peruti pa bolj gosem. Nato so zagledali še mešanice med tigrom in kravo, med zajcem in mačko ter še veliko mnogih bitij. To je prvi planet, na katerem so večcelična živa bitja in je primeren za bivanje!

Kmalu smo se vrnili nazaj v bazo in povedali, da je planet primeren za življenje in da so tam večcelični organizmi. Ko je za to slišal predsednik vesoljske baze, je povedal, da bodo tam pričeli delati manjšo bazo, vendar tam še ne bo ljudi, saj dokler še imamo Zemljo, stanujmo na njej, pravi.

Naslednji dan je bila slavnostna predstavitev planeta in prihodnost tega planeta. Planet pa so po mnogih predlogih poimenovali Bratec, saj je manjši od Zemlje, a je njej zelo podoben. Strokovnjaki so izračunali, da je planet šestkrat manjši od Zemlje. Nam pa so podelili častno priznanje za odkritje novega planeta in tudi možnost naselitve na tem planetu, vendar pa smo to zavrnili, saj dokler imamo Zemljo, živimo na njej in jo varujmo, ker je redek planet z življenjem.

Naslednji dan smo se vkrcali v avtobus in odšli na naš stari planet. Vožnja ob vrnitvi je bila enaka prejšnji vožnji. Po treh dneh smo prišli na Dunaj. Vsi so nas z začudenjem opazovali. Ko pa smo z Dunaja prišli v Škofjo Loko, pa so z nas priredili celo parado. Imeli smo tudi govor in sicer o planetu in njegovem odkritju. Kot zadnjo stvar pa smo omenili, da ostanemo na Zemlji, ker je najlepša in najbolj prijazna za življenje.

Icy

ŽIRAFA IN PUNČKA

NEKOČ JE ŽIVELA ŽIRAFA, KI NI IMELA PIK. ODLOČILA SE JE, DA GRE PO SVETU.

HODILA JE IN HODILA. PRIŠLA JE NA ANTARKTIKO. SREČALA JE POLARNEGA MEDVEDA, NI BIL BEL, AMPAK VIJOLIČEN. OBA SKUPAJ STA ŠLA PO SVETU. DOLGO STA HODILA IN PRISPELA V PUŠČAVO. ZAGLEDALA STA KAKTUS, KI NI IMEL BODIC.

ŽIRAFA, MEDVED IN KAKTUS SO HODILI IN HODILI TER PRISPELI V DŽUNGLO.TUKAJ SO ZAGLEDALI OPICO, KI NI IMELA DLAKE. SKUPAJ SO POTOVALI IN PRIŠLI DO ČAROBNEGA MESTA. HODILI SO PO MESTU IN PRIŠLI DO PRAV POSEBNE HIŠE. STOPILI SO VANJO IN NA MIZI ZAGLEDALI PIKE, BARVO, DLAKO IN BODICE. PUNČKA, KI JE BILA V HIŠI, JE TISTI TRENUTEK ŽELELA NJIHOVE STVARI DATI V LONEC IN JIH SKUHATI. ŽIRAFA, MEDVED, OPICA IN KAKTUS SO V EN GLAS ZAVPILI, DA NAJ JIH NE VRŽE V LONEC. ŽIRAFA JE REKLA PUNČKI, DA JI LAHKO DA KOŠČEK SVOJE PIKE. MEDVED JE REKEL, DA JI LAHKO PODARI KOŠČEK SVOJE BELE BARVE. KAKTUS JE REKEL, DA JI LAHKO DA DVE SVOJI BODICI. OPICA PA, DA JI LAHKO DA PAR SVOJIH DLAK. PUNČKA JE REKLA HVALA IN JE DALA VSE, KAR SO JI PODARILI, V LONEC. BILA JE ZELO VESELA, KER JE DOBILA VSE, KAR SI JE ŽELELA. ŽIRAFA, MEDVED, KAKTUS IN OPICA SO BILI VSI ZELO SREČNI, KER SO DOBILI SVOJE MANJKAJOČE DELE NAZAJ. ŽIRAFA, MEDVED , OPICA IN KAKTUS SO SE SPOPRIJATELJILI S PUNČKO IN SO JI OBLJUBILI, DA JO BODO VEČKRAT OBISKALI, DA NE BO OSAMLJENA.

Lila Majzelj

2.A
LILA

SARA 2.A.

BESEDNA JUHA

Najdi 16 inštrumentov. Ker je ta križanka namenjena mlajšim, so spodaj napisani. Išči jih v vseh možnih smereh.

Poiskati moraš naslednje besede:

rog, klavir, klarinet, trobenta, kitara, boben, violina, viola, violončelo, kontrabas, harfa, harmonika, orgle, orglice, pozavna, oboa

S	R	T	Z	H	H	U	I	F	D	J	U	R	D	C	O	P	Š
L	Č	S	C	G	A	H	U	I	O	P	Š	A	U	O	B	O	A
U	P	J	K	B	R	R	B	B	O	B	E	N	C	P	J	T	Ž
H	O	T	R	G	H	J	M	Z	U	I	O	I	G	Ž	B	Z	Š
F	Z	H	I	O	V	H	I	O	Z	U	L	L	J	Š	K	G	Č
T	A	N	V	H	G	Z	I	D	N	Ž	J	O	K	H	I	D	R
V	V	B	A	A	U	G	F	D	O	I	H	I	L	F	T	E	T
I	N	V	L	O	T	J	K	I	H	F	K	V	V	R	A	U	Z
O	A	U	K	J	R	N	T	F	D	C	G	A	I	J	R	P	U
L	T	U	Z	H	K	G	E	P	F	G	J	I	O	I	A	Š	H
A	G	H	G	F	G	H	L	B	E	G	B	T	L	O	I	P	E
R	Z	G	U	H	J	K	Z	I	O	G	U	Š	O	N	H	Č	L
D	A	V	B	N	M	I	Z	F	C	R	J	Ž	N	B	G	H	G
D	F	U	I	K	L	A	R	I	N	E	T	H	Č	Z	C	F	R
F	R	F	G	H	J	K	J	L	I	K	O	P	E	H	R	R	O
G	A	F	R	T	D	E	G	L	Š	V	C	Ž	L	K	P	T	E
Z	H	H	J	U	G	S	A	B	A	R	T	N	O	K	E	Z	D
I	O	K	L	I	G	D	S	G	U	R	Z	U	J	F	S	U	F

BESEDNA JUHA

V juhi poišči 16 besed, in sicer športov, ki bodo spodaj napisani v obliki pomešanih črk. Išči vodoravno in navpično (gor/dol, levo/desno).

mrteook, tmonoge, roaškak, bajokod, njaealpv, taleitak, nties, folg, tnadoibnm, zjaelpne, kbso, junemasč, eesrkejlnajo, tikgianasm, kodpia, pnkinpko

B	A	D	M	I	N	T	O	N	G	P	P	G	P
S	K	Ž	S	I	N	E	T	F	V	L	I	I	I
M	O	R	O	K	O	M	E	T	D	E	K	M	N
U	L	P	H	A	N	L	M	S	E	Z	A	N	K
Č	E	S	H	R	P	M	O	T	A	A	D	A	P
A	S	Ž	V	D	L	V	G	M	K	N	O	S	O
N	A	A	K	R	A	Š	O	K	I	J	M	T	N
J	R	K	E	Š	V	O	N	O	T	E	D	I	K
E	J	J	H	Ž	A	C	S	K	E	D	Ž	K	Č
S	E	O	J	J	N	A	S	F	L	O	G	A	Ž
V	N	B	I	F	J	F	K	Ž	T	F	D	S	Š
J	J	D	F	T	E	K	O	K	A	G	U	R	B
T	E	O	L	I	R	K	B	N	M	L	Z	F	C

1 PRAVILNA 2 NAPAČNI

Kaj predstavlja slika? 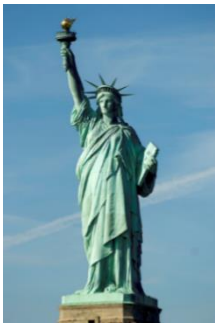

a) Tartinijev kip
b) Kip svobode
c) Kip Franceta Prešerna, ko je vesel.

Kdo je zmagal na novoletni turneji za Zlatega orla 2016/2017 (v skokih)?

ali ali

a) Tina Maze
b) Peter Prevec
c) Timi Zajc

Kje se je rodil France Prešeren?

a) V Vrbi.
b) V Ljubljani.
c) V Kranju.

Po katerem Slovencu so poimenovali ustanovo v Ljubljani?

a) Po Francetu Prešernu.
b) Po ptici.
c) Po Ivanu Cankarju.

Kaj pravijo, da imamo Slovenci? Imamo res:

a) čisto vodo?
b) veliko prebivalcev?
c) veliko industrije?

Kaj drži za slovenski pravopis?

a) Da imamo en naraven in dva umetna spola.
b) Da je kino srednjega spola.
c) Da so samostalniki besede, ki imenujejo živa bitja, predmete in pojme ...

Matematika: Koliko je 394 · 936?

a) 344283
b) 368784
c) 386943

Matematika: Koliko ur ima en teden?

a) 185
b) 143
c) 168

Kje prodajajo odlične kremne rezine/kremšnite?

a) Na Bledu.
b) V Ljubljani.
c) V Kamniku.

MOJA DOMOVINA JE MOJA DRŽAVA

Slovenija,
čudovito lepa si,
dežela moja, polna vsakršnih vrednot:
naravnih, kulturnih, ustvarjalnih in še mnogo drugih!
V visokih gorah te dan prebudi, v bistrih rekah življenje kar kipi,
v kraških jamah ribica živi, v dolinah in kotlinah pa se kmet poti.
Tu živijo običaji s kurenti in z juriji; pa potica in sladka
medica – to, prava je namizna veselica. Prešeren
se prešerno Cankarju nasmiha, Kobilca pa sramežljivo
Plečniku mežika. Po kulturi – Slovenc na koš zabija,
po hribu s smučkami zavija, v fitnesu pa si mišice
razvija ... Tu so še čebelarji in gasilci in
vsi ostali, ki jih ta kokoška dobro
hrani. Vsi živijo v miru in svobodi,
in tako še naprej – naj bodi!

Samo Trošt

PESEM O MOJI DOMOVINI

Sredi Evrope dežela leži,
kjer mnogo dobrih je ljudi.
Pokrajina je barvita
in v svoje čare zavita.

Poleti na morje v Piran,
pozimi smučat na krvavško stran,
vmes pa kar tako na sladoled v Ljubljano,
nato pa kolesarit čez panonsko ravan.

To je moja domovina,
pridelovalka vina,
majhna kokoš, ki jo sapica hladi,
kje sem doma, pa ugani ti.

Katja Živalič, 6.b

POUSTVARJANJE

Poustvarjanje po pesmi Danila Gorinška:

MAJ.

Oj, za hramom, belim hramom,
trata je ozelenela –
le zakaj?
Na tej trati zeleneči
jablana je zacvetela –
le zakaj?

Na tej jablani cvetoči
Drobna tička je zapela:
»Maj je, maj!«

POMLAD

Na našem travniku, cvetočem travniku
rožice so zacvetele,
ptički so zapeli,
živali so prišle iz brlogov
in žuželke so zaplesale.
Juhuhu, pomlad je spet tu! Ronja, 2. b

NA TRAVNIKU

Na našem travniku, cvetočem travniku
so že začele rože rasti in drevesa cveteti.
Ko čebelice oprašijo cvetove,
nastane sadje, ki ga pojemo.
Juhuhu! Mia Kristina, 2. b

ČUDOVIT TRAVNIK

Na našem travniku, cvetočem travniku
so čebelice letele,
murni so igrali
ptički pa veselo plesali: Penelopa, 2. b

NA VESELEM TRAVNIKU

Na travniku, cvetočem travniku
je zadišalo po cvetlicah.
Le zakaj?
Pomlad je že tu! Juhuhu! Filip T., 2. b

POMLAD

Za hišo je trata ozelenela.
Na trati je zrastlo veliko rož in dreves.
Na travniku pa čebelice prirejajo svoj ples. Matevž , 2. b

NAŠ TRAVNIK

Na našem travniku, cvetočem travniku
so rožice zacvetele,
so ptičice zapele,
brenčeče čebele pa so bile v panju spet vesele.
Maj je, maj! Jure, 2. b

POJOČA PTIČKA

Spomladi vse ozeleni,
k nam ptiček spet veselo prileti
in svojo pesem zažgoli Nik, 2. b

POMLAD IN PTIČKE

Tam, ptičice pojo.
Pojejo tako: tamdi, tamdi, tamdi.
Še medveda prebudijo,
Ki zabrunda: »Tih bodi, ti in ti in ti. Kris, 2. b

CVETOČI TRAVNIK

Moj vrt je zelo cvetoč zato,
ker imam cvetoče drevo.
Na vrtu imam cvetoč grm.
In na njem ptičice pojo. Lina, 2. b

POMLAD

Na našem travniku, cvetočem travniku,
sonce sije bolj in bolj,
živalic je vedno več in več,
pomlad je topla še in še. Jon, 2. b

LEPA POMLAD

Nekje sredi maja
sonce zgodaj vstaja
in pozno zahaja.
Zjutraj pa, ko se zbudi,
lepo travico prebudi.
Ko ptički zapojo,
cvetlice cveto,
meni je pri srcu toplo. Larisa, 2. b

Kolofon:

Zbornik prispevkov učencev za leto 2020/21 Osnovne šole Šentvid, Prušnikova ul. 98., 1210 Ljubljana Šentvid

Izdaja literarno-novinarski krožek OŠ Šentvid

Mentor: J. Skaza

Člani Rašice:

Mark Cabello

Lea Keber Lešnik – urednica

Neja Dočinski

Livija Juvan

Ava Ravnikar

Jana Strojin
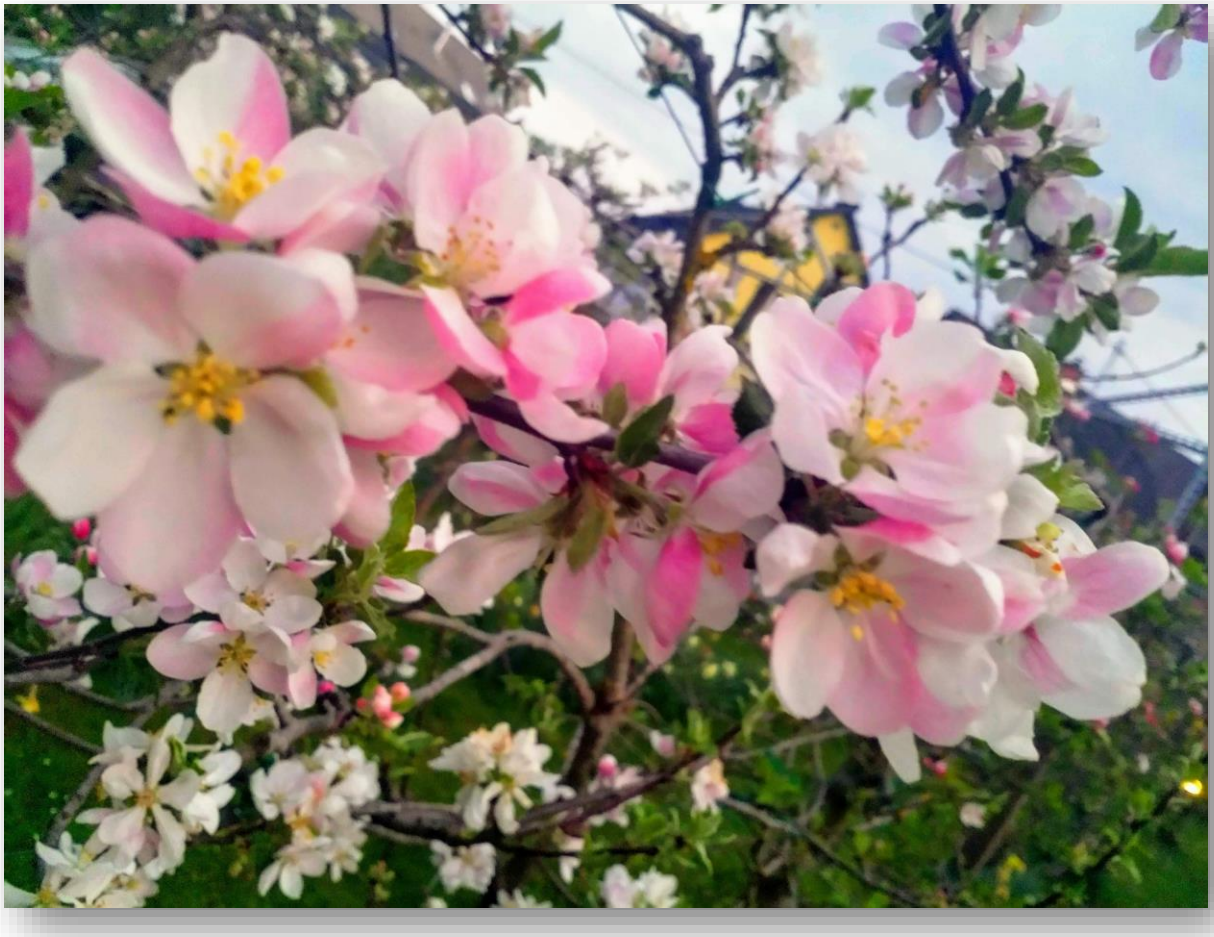
Ljubljana Šentvid, junij 2021